

Szegedi Ítéltábla
Bf.II.322/2018/31.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. január 03. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A kábítószer birtoklásának büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2018. május 02. napján kihirdetett **7.B.163/2018/17.** számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy

megállapítja, hogy vádlott neve vádlott tényleges tartózkodási helye: BV inéztet neve.

A vádlott neve vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli a vádlott által 2018. május 03. napjától 2019. január 03. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Kötelezi vádlott neve vádlottat, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 327.577.- (háromszázhuszonhétezer-ötszázhetvenhét) forint bűnügyi költségből fizessen meg a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatala külön felhívására 50.546,- (ötvenezer-ötszáznegyvenhat) forintot. Megállapítja, hogy a fennmaradó 277.031,- (kettő százhetvenhétezer-harmincegy) forintot az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlottat kábítószer birtoklás büntette [Btk. 178. § (1) bekezdés 5. fordulat, (2) bekezdés c) pont] miatt 8 év szabadságvesztésre és 8 év ország neve területtől kiutasításra ítélte azzal, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. A vádlott neve vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek elkobzásáról, valamint a lefoglalás megszüntetése mellett, azok megsemmisítéséről, valamint kiadásáról. A vádlottnak kiadni rendelt bűnjelek közül a mobiltelefonokat és a GPS készüléket a vádlottal szemben megállapított bűnügyi költség biztosítására visszatartotta, míg az eljárás során lefoglalt forgalmi engedélyt a kiállítóhatóság részére rendelte kiadni. Kötelezte a vádlottat 1.493.501.- forint bűnügyi költség viselésére, és megállapította, hogy 284.943.- forint bűnügyi költséget az állam visel.

A törvényszék ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések kerültek bejelentésre, így az ügyész vádlott

neve vádlott terhére a kiszabott szabadságvesztés súlyosítása érdekében fellebbezett, a szabadságvesztés tartamának súlyosítása, és fegyház fokozatban való végrehajtása iránt.

Vádlott neve vádlott és védője egyezően, a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészség által bejelentett fellebbezést fenntartotta, míg a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést alaptalannak tartotta. Indítványozta az ítélet személyi körülményeket tartalmazó részének, valamint a tényállásnak a kiegészítését, és az alkalmazott jogszabályok kiegészítését, illetőleg helyesbítését.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság túlzott nyomatékot tulajdonított annak a körülménynek, hogy vádlott neve vádlott a magyar nyelvet nem ismeri, és a büntetését családjától és hazájától távol kell letöltenie annak ellenére, hogy a vádlott kifejezetten egy súlyos megítélésű bűncselekmény elkövetése céljából érkezett ország neve területére, így számolnia kellett azzal, hogy elítélése esetén hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetést kell ország neve letöltenie. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság nagyobb nyomatékot tulajdonítson a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények, ezen belül a kábítószer birtoklása elszaporodottságának. Álláspontja szerint a vádlott személyével kapcsolatban megállapítható bűnösségi körülmények nem indokolják a büntetés kiszabása során irányadó középértéktől a vádlott javára történő eltérést, és a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontjában meghatározott végrehajtási fokozatnál enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását sem.

Sérelmezte a fellebbviteli főügyészség, hogy az elsőfokú bíróság nem adta kellő indokát a bűncselekmény elkövetésének eszközeként használt gépjármű elkobzásának, ezért e körben a jogi indokolás kiegészítését is indítványozta. Összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a vádlottal szemben hosszabb tartamú, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabására, és az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseinek helybenhagyására tett indítványt.

A védő a fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy bár vádlott neve vádlott bűnösségét nem ismerte el, azonban vallomása alapul szolgált a bíróság által megállapított tényállásnak, így az enyhítő körülményként értékelendő. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a bűncselekményben nem vádlott neve vádlott játszott kezdeményező szerepet, a gépkocsi csempészet célra történő átalakítását már azt megelőzően elvégezték, hogy a vádlott dolgozni kezdett volna a cég neve cégnél. A védő álláspontja szerint a vádlott korábbi betegsége is enyhítő körülményként értékelendő. Összességében a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

Vádlott neve vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen előadta, hogy korábbi betegsége miatt nehezen talált munkát, és csupán a családjára tekintettel választott egy könnyebbnek tűnő megoldást.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. (továbbiakban Be.) 590. § (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy a törvényszék eljárása során olyan eljárási szabálysértést nem vétett, amely az ítélet érdemi felülbírálatának akadályát képezné.

Eljárási szabálysértés valósult azonban meg, amikor a törvényszék a helyszínen vádlott neve vádlottal szemben intézkedő tanú 1 neve tanúvallomásának azt a részét is bizonyítékként értékelte,

amikor a tanú arra vonatkozóan tett nyilatkozatot, hogy a vádlott a helyszínen milyen tartalmú nyilatkozatot tett.

Az elkövetéskor hatályban volt, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 168. § (1) bekezdés 3. mondata szerint a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról jelentés nem készíthető. Ugyanígy nem hallgatható ki a büntetőeljárásban a hatóság tagjaként eljáró, intézkedést foganatosító pénzügyi őr tanúként arra vonatkozóan, amit az intézkedés során a későbbi gyanúsított vele közölt, mivel a nyilatkozat felvétele előtt nem történt meg a későbbi gyanúsított törvényes jogaira történő figyelmeztetése, illetve a tanúkenti figyelmeztetése sem.

A jelenleg hatályos büntetőeljárás törvény a jelentés fogalmát már nem alkalmazza, azonban a Be. 361. § (1) bekezdése szerint a nyomozó hatóság tagja az intézkedéséről feljegyzést készíthet. A feljegyzés készítésének azonban a Be. 361. § (6) bekezdése szerint csak abban az esetben van helye, ha az eljárási cselekményen terhelt, védő, tanú vagy vagyoni érdekelt nem volt jelen. Ebből következően a terhelt kihallgatásáról továbbra is jegyzőkönyv felvétele szükséges, azt nem helyettesítheti sem feljegyzés, sem pedig az intézkedést foganatosító vám- és pénzügyőr vallomása. A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az ítélet 6. oldalának első bekezdéséből a vádlott nyilatkozatára vonatkozó részt mellőzte a Be. 167. § (5) bekezdésére figyelemmel. Megjegyzi az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét ez nem tette megalapozatlanná, hiszen a tényállás az egyéb bizonyítékok alapján is megállapítható volt.

A törvényszék a tényállás felderítési feladatának maradéktalanul eleget téve, a vád tárgyát képező releváns tényekre vonatkozóan a bizonyítást a lehetséges és szükséges körben és mélységben felvette. A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta, és indokolási kötelezettségének teljes mértékben eleget téve az iratoknak megfeleltethető, logikus magyarázatát adta annak, hogy a tényállást miért vádlott neve többször módosított, egymásnak is ellentmondó védekezéseit elvetve, az egyéb bizonyítékokra, így tanú 1 tanú vallomására, a beszerzett szakértői vélemények adataira, a vádlottól lefoglalt telefonban rögzített adatokra, a GPS készülék adataira, és a Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozó Iroda Nemzetközi Bűnözés Elleni Főosztály jelentésének adataira alapította.

A másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ügyiratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a vádlott személyi körülményeire vonatkozó részét, valamint a tényállást csupán az alábbiak szerint helyesbítette.

Vádlott neve vádlottnak 9.000.- euró kölcsöntartozása áll fenn, amelynek havi törlesztő részlete 120.- euró.

Az ítélet 7. oldal 7. bekezdés 2. mondatát, a 8. oldal 2. bekezdés 3. mondatát, és a 3. bekezdés első mondatát a tényállás részének tekintette.

A cég neve vezetője tudomással bírt arról, hogy a cég tulajdonát képező, csempészet céljára átalakított személygépkocsit a vádlott bűncselekmény elkövetésére fogja használni.

A fenti kiegészítésekkel a törvényszék által megállapított tényállás a felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett vádlott neve vádlott büntetőjogi felelősségére, és az általa elkövetett bűncselekményt a törvény szerint minősítette.

A másodfokú bíróság az ítélet jogi indokolását akként helyesbítette, hogy a delta-9-THC a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. b) pontja értelmében az 1979. évi XXV. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a pszichotrop anyagokról szóló Bécsben, 1971. február 21. napján aláírt Egyezmény mellékletének I. számú Jegyzékében meghatározott kábítószer.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg vádlott neve vádlott vonatkozásában a bűnösségi körülményeket és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte.

Nem osztotta az ítélet tábla a védő által a bűnösségi körülményekkel kapcsolatban előadottakat. A bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK vélemény II. 11. pontja szerint csak a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás, II.12. pontja szerint pedig a fennálló betegség értékelhető enyhítő körülményként.

A vádlott által elkövetett bűncselekmény öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, így a büntetés kiszabása során irányadó középérték 10 év szabadságvesztés, amelyből kiindulva kell a bűnösségi körülményekre is figyelemmel a büntetést kiszabni.

Az ítélet tábla úgy ítélte meg, hogy az enyhítő körülmények túlsúlyára és a kialakult következetes büntetés kiszabási gyakorlatra figyelemmel (Szegedi Ítélet tábla Bf.II.32/2015., Bf.II.270/2015., Bf.II.535/2015., Bf.II.64/2015., Bf.II.6/2018., Bf.II.144/2018., Bf.II.204/2018., Bf.II.252/2018. számú ügyek) - szem előtt tartva a kábítószer mennyiségét is - az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés és a ország neve területéről való kiutasítás tartama egyaránt arányos, így sem azok lényeges súlyosítása, sem azok lényeges enyhítése nem volt indokolt. A törvényszék által kiszabott büntetés a cselekmény tárgyi súlyához és vádlott neve vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességéhez igazodó volt, így sem annak lényeges súlyosításának, sem lényeges enyhítésének nem volt helye. Erre figyelemmel sem a súlyosítás, sem az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés nem vezetett eredményre.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a fellebbezési főügyészség azon álláspontját, amely szerint tévesen járt volna el a törvényszék a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapításával összefüggésben. A Btk. 35. § (2) bekezdése szerint ugyanis a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel határozható meg a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb, vagy eggyel szigorúbb végrehajtási fokozat. Ebből következően az ügyész által hivatkozott azon körülmény, amely szerint külföldi állampolgár ország neve történő bűnelkövetés esetén nyilvánvalóan számol azzal a lehetőséggel, hogy bűnössége megállapítása esetén ország neve kell a büntetését letöltenie, nem bír relevanciával a szabadságvesztés végrehajtási fokozat megállapítása körében.

Helyesen állapította meg tehát a törvényszék, hogy vádlott neve vádlott esetében az enyhítő körülmények számára és jellegére figyelemmel indokolt volt az eggyel enyhébb büntetés-végrehajtási fokozat meghatározása.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek voltak azzal, hogy a a bűncselekmény elkövetése során használt gépjármű és annak indítókulcsának elkobzásával kapcsolatos rendelkezés körében a jogi indokolás kiegészítésre szorul.

Ahogy az elsőfokú ítélet tényállása is tartalmazza a bűncselekmény elkövetése során használt

gépjármű nem vádlott neve vádlott tulajdonában áll. A Btk. 72. § - helyesen (1) bekezdés - a) pontja alapján el kell kobozni azt a dolgot, amelyet a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használtak, vagy arra szántak. A Btk. 72. § (3) bekezdés szerint az (1) bekezdés a) és c) pontja esetében feltéve, hogy a tulajdonos az e.. követésről előzetesen nem tudott, az elkobzást nem lehet elrendelni, ha a dolog nem az elkövető tulajdona, kivéve, ha az elkobzás mellőzését nemzetközi jogi kötelezettség kizárja.

Az irányadó ítéleti tényállás szerint a gépkocsi a cég neve cég tulajdonában áll, amely cég vezetője cégvezető neve a kérdéses személygépjárművet a cselekményt megelőzően több alkalommal személyesen is használta. Ezen túlmenően vádlott neve vádlott vallomása, valamint az általa használt mobiltelefon típusa képszülőkből kimentett SMS forgalom adatai alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a vádlott és cégvezető neve közötti üzenetek tárgya a kábítószer magyar hatóságok általi megtalálása volt, így a cég neve nevű gazdasági társaság vezetője tudomással bírt arról, hogy a vádlott a cég tulajdonát képező, átalakított személygépkocsival kábítószer szállít ország neve területére.

Az elsőfokú bíróságnak a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezései megfeleltek az ítélet meghozatala során hatályos büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek, és a bűnjellel kapcsolatos rendelkezések összhangban állnak a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontjával, (2) bekezdésével, 321. § (1) bekezdésével és a 323. § (1) bekezdésével. A bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés megfelel a Be. 574. § (1) és (3) bekezdésének, valamint a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontjának.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet a büntetés súlyosítása és enyhítése érdekében bejelentett fellebbezéseket egyaránt alaptalanoknak találta, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjára, és a Be. 184. § (2) bekezdés f) pontjára figyelemmel megállapította vádlott neve vádlott tényleges tartózkodási helyét.

A másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt.

A fellebbezési eljárás során a vádlott kirendelt védőjének felkészülési és jelenléti díjával, valamint a lefoglalt gépkocsi tárolásával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 613. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat, míg a másodfokú eljárás során felmerült tolmács és fordítói díjakkal kapcsolatban a Be. 613. § (1) bekezdésére tekintettel a Be. 576 § (1) bekezdés b) pontja alapján állapította meg, hogy azt az állam viseli.

A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. §-án alapult.

Szeged, 2019. január 3.

Dr. Harangozó Attila
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet
előadó bíró

Dr. Mezőlaki Erik
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.322/2018/31. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 7.B.163/2018/17. számú ítélete a jelen végzés folytán jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2019. január 3.

Dr. Harangozó Attila
a tanács elnöke